

Ljubljanski

Leposloven in znanstven list.

Štev. I.

V Ljubljani, dne 1. prosinca 1893.

Leto XIII.

Pramloča.

Indska legenda.

Teče Ganga, reka sveta;
Tam živi ob bregu Kandu
V gaji senčnem, gaji temnem.
Sto let tam že samotari.

Hrana so mu korenine
In pijača je studénc;
Póstel, kamor truden lega,
Pod drevesom mah je mehki.

Trikrat vsak dan stopa h Gangi,
V vódi sveti se umivat;
Kóplje se in pere grehe,
Molí, postí, pokorí se.

Družba ptičev so mu zbori,
Ki pojó mu pésni sladke;
Ž njimi peva Brahmi himne,
Premišljuje stvarstva tajne.

Kar uganka drugim temna,
To ko dan je Kandu svetlo;
Vé življenja vzrok in konec,
Ko na dlani gleda večnost . . .

S kailaške góre doli
Zró bogovi na svetníka,
Zró na Kanda in — bojé se,
Da v svetósti prekosí jih!

»Kák opasnost odvrniti?«
Posvetuje bog se z bogom.
Hrum potihne po nebesih —
Odpred Indra usta modra:

»Kjé si, biser naš, Pramloča?
Kjé si, rajskih Vil kraljica?
Hitro plavaj dól na Gaugo
Pa obišči tam svetníka!«

In Pramloča splava h Kandu,
Vsa prelestna in čaróbná;
Vede číta baš brahmanec,
V misli vtópljen je globóke.

»Kdó prikazen ti si bajna?«
Kandu vzdrami se iz mislij,
Ostrmi in reče, prosí:
»Naj te gledam, o boginja!«

»Lép je lotos v mesečimi,
Ko prikaže se iz vóde
In razvije cvet svoj nežni —
Lépša ti si, Vila moja!

»Naj te gledam! . . . Naj krasóto
Pijem tvojo le trenutek!
Naj oči si ž njoj napajam,
Naj napajam vročo dušo!

»Še trenutek, še trenutek! . . .
Glej, oči so moje žejne,
Žejno srce je krasóte,
Duša moja je je žejna.

»Naj te gledam, naj te gledam!
Še trenutek! . . . Ne izgini! . . .«
In molčé jo gleda, gleda . . .
Solnce pade za vršine.

»Oh!« — puščavnik vzdihne bridko,
»Danes nisem šel se kópat,
Brahmi peval nisem himen,
Vso opústil sem pokoro!«

»Danes!? — praviš Kandu sveti,«
Čudom čudi se Pramloča,
»Sto let, gledal si me, smrtnik!« . . .
Vsi smeje se mu bogovi.

A. Aškerc.

